

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. Ch. A.,** zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 12. 2014, č. j. CPR-15834-3/ČJ-2014-930310-V240, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2015, č. j. 1 A 4/2015 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 28. 8. 2014, č. j. KRPA-108809-52/ČJ-2014-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na čtyři roky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 30. 12. 2014, č. j. CPR-15834-3/ČJ-2014-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí").

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 3. 2015, č. j. 1 A 4/2015 – 24 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Uvedl, že správní orgány zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce posuzovaly a řádně zdůvodnily závěr, proč tento zásah nepovažují za nepřiměřený. Vycházely při tom především z imigrační historie žalobce, který se na území České republiky opakovaně dopouštěl trestné činnosti, přestupků a porušení zákona o pobytu cizinců. Správní orgány hodnotily i další potenciálně významné okolnosti jako například vztah žalobce a jeho nezletilého syna; dospěly však ke správnému závěru, že zájem na ochraně tohoto vztahu nepřeváží nad zájmem na vyhoštění žalobce. Správní orgány tak při svém rozhodování o přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života zohlednily všechna relevantní kritéria a své úvahy v tomto směru také náležitě a správně odůvodnily. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že správní orgány nedostatečně hodnotily dopady svých rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce zákon o pobytu cizinců porušoval opakovaně a správní vyhoštění na delší dobu tak bylo namístě, neboť veškerá dřívější mírnější opatření byla neefektivní. Městský soud považoval za správný i postup žalované, jež řízení ve věci správního vyhoštění žalobce nepřerušila v souvislosti s odvoláním žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Žalovaná vycházela nejen z toho, že toto rozhodnutí bylo v době správního řízení již pravomocné, ale přihlédla též k obsahu žalobcových námitek ohledně údajně nesprávného doručení tohoto rozhodnutí. Městský soud pak přisvědčil žalované v tom, že tyto námitky žalobce byly pouze účelové. Zákon o pobytu cizinců neklade na výrok rozhodnutí o správním vyhoštění žádné zvláštní požadavky, a ten tak nemusí vymezovat konkrétní jednání, kterým cizinec porušil právní předpisy; výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy plně srozumitelný a přezkoumatelný. Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že mu byla k vycestování stanovena příliš krátká lhůta.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud dle jeho názoru nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a napadený rozsudek nepřesvědčivě odůvodnil. Napadený rozsudek je tak nezákonný a nepřezkoumatelný. Městský soud se také řádně nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Ve správním řízení byly zásadním způsobem porušeny § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[4] Stěžovatel namítl, že se na území České republiky nenacházel v době řízení o správním vyhoštění ilegálně, neboť v tu dobu stále probíhalo řízení o jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Žádost o prominutí zmeškání lhůty je, resp. by měla být, vždy spojena se zmeškaným úkonem, a pokud stěžovatel takovou žádost podal a tvrdil, že mu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebylo řádně doručeno, odvolací řízení stále probíhalo a podané odvolání tak mělo odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Stěžovatel tak s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 181/2014 – 30 konstatoval, že městský soud a správní orgány protiprávně vyšly ze zdánlivě

pravomocného rozhodnutí. Dle stěžovatele bylo namístě vyčkat výsledku řízení o odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť pouze odvolací orgán rozhoduje o tom, zda je podané odvolání opožděné, a to bez ohledu na to, jak pozdě je podáno. Pokud skutečně došlo k pochybení při doručování, rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nemohlo nabýt právní moci a stěžovatel se na území České republiky nemohl nacházet v rozporu se zákonem, a to bez ohledu na vyznačenou doložku právní moci.

[5] Stěžovatel nesouhlasil se závěry městského soudu a správních orgánů ve vztahu k přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. S ohledem na zavedenou správní praxi, kdy správní orgány vyhoštěným cizincům prakticky neumožňují návrat, se stěžovatel nebude moci do České republiky vrátit a jeho rodina, pevně usídlená v České republice, ho nemůže do jeho vlasti následovat. Přitom *„je nutno zkoumat skutečný a aktuální stav, přičemž otázka, za jakých okolností vztah cizinců – rodinných příslušníků vznikl, je pro posouzení zásahu do soukromého a rodinného, zcela nepodstatná.“* Správní orgány možné zásahy do soukromého a rodinného života stěžovatele ve svých rozhodnutích prakticky nijak nezkoumaly, čímž svá rozhodnutí zatížily nepřezkoumatelností. Městský soud pak jejich pochybení nenapravil a tím je přenesl i do napadeného rozsudku.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a na napadené rozhodnutí, ve svém postupu neshledala pochybení, plně se ztotožnila se závěrem napadeného rozsudku a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval v obecné rovině vznesenými námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Dle Nejvyššího správního soudu je z napadeného rozsudku jednoznačně seznatelné, jakými úvahami se městský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Napadený rozsudek je tedy bez jakýchkoliv pochybností přezkoumatelný, o čemž ostatně svědčí i to, že s jeho závěry stěžovatel ve své kasační stížnosti bez problému polemizuje. Nejvyšší

správní soud nezjistil ani to, že by městský soud opomenul vypořádat některou ze stěžovatelových žalobních námitek. Konkretizované námitky nepřezkoumatelnosti, uplatněné stěžovatelem ve spojení s jinými kasačními námitkami, budou pro větší přehlednost vypořádány v následujících pasážích odůvodnění tohoto rozsudku (viz odstavce [11] a [15]).

[10] Pokud stěžovatel správním orgánům vytýkal, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily jeho oprávněné zájmy, čímž měly porušit § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, pak Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na § 102 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Zásadně tedy nelze koncipovat kasační námitky tak, jak to v tomto případě učinil stěžovatel, který napadl vady správního řízení, aniž by rozvedl, v čem měl městský soud při vypořádání souvisejících žalobních bodů pochybit. Takto koncipované kasační námitky nejsou způsobilé konkrétního přezkumu a Nejvyšší správní soud se k nim tak mohl vyjádřit pouze v obecné rovině. Učinil tak pouze ve stručnosti, neboť stěžovatelovy námitky nepoukazují na žádná konkrétní pochybení správních orgánů ani na konkrétní rozpory či nedostatky ve skutkových zjištěních. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví povinnost správních orgánů zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy), a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány pečlivě zjišťovaly všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Při svém rozhodování vycházely z vyjádření samotného stěžovatele, z výslechu jeho syna a z rozhodnutí vydaných v jiných řízeních vedených se stěžovatelem. Tyto úkony nelze považovat za úkony, které by jednostranně směřovaly ke zjišťování skutečností pouze v neprospěch stěžovatele. Není a nemůže být pochybením správních orgánů, že takto vzešlé skutkové podklady vyzněly v neprospěch stěžovatele. Jeho obecné výtky směřující proti postupu správních orgánů tedy nejsou důvodné.

[11] Stěžovatel dále spatřoval pochybení správních orgánů a potažmo městského soudu v tom, že nevyčkaly na výsledek odvolacího řízení proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel tvrdil, že toto rozhodnutí mu nebylo řádně doručeno, a podal proti němu společně se žádostí o prominutí zmeškání lhůty a s návrhem na určení neplatnosti doručení odvolání. Pokud stěžovatel odkázal na rozsudek ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 Azs 181/2014 – 30, pak v tomto rozsudku posuzoval Nejvyšší správní soud případ, v němž žalobce tvrdil, že usnesení Ministerstva vnitra o zastavení řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nenabylo právní moci, neboť bylo doručeno třetí osobě bez patřičného zmocnění. Nejvyšší správní soud za této situace konstatoval, že správní orgány pochybily, když žalobci uložily správní vyhoštění na základě pouhé domněnky o neexistenci fikce trvajícího oprávnění cizince k pobytu (§ 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), a to přesto, že součástí správního spisu nebylo usnesení Ministerstva vnitra o zastavení řízení o žalobcově žádosti s vyznačenou doložkou právní moci (správní orgány měly k dispozici pouze stejnopis tohoto usnesení bez vyznačené doložky právní moci a sdělení Ministerstva vnitra, že toto usnesení pokládá za pravomocné) a žalobce uváděl

tvrzení, jež byla způsobilá vyvrátit opožděnost podaného odvolání proti tomuto usnesení. V nyní posuzované věci správní orgány naopak vyšly z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele ze dne 8. 1. 2014 s vyznačenou doložkou právní moci (založeného ve správním spise včetně kopie doručenky jako příloha č. l. 20). Stěžovatel ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohlo být jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, resp. návrhu na určení neplatnosti doručení, vyhověno (pouze v obecné rovině tvrdil, že mu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebylo doručeno v souladu se zákonem). Stěžovatel zároveň ve správním řízení konstatoval, že si je vědom toho, že mu může být platně doručena písemnost, přestože se na nahlášené adrese nezdržuje. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že správní orgány v nyní posuzovaném případě, kdy měly k dispozici pravomocné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele, kterým byly dle § 53 odst. 3 správního řádu vázány a jehož zákonnost či správnost nebyly oprávněny přezkoumávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 3 As 27/2011 - 89), a stěžovatel zároveň neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly zpochybnit nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, nepochybily, když nevyčkaly na vyřízení odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí, resp. řízení nepřerušily postupem podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. K obdobným závěrům dospěl také městský soud a napadený rozsudek je tak v tomto ohledu zcela správný a přezkoumatelný.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že městský soud a správní orgány řádně nezkoumaly přiměřenost zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti zjistil, že stěžovatel nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Na území České republiky má syna narozeného v roce 1998 žijícího se svou matkou a sestrou. Stěžovatel s nimi nikdy nebydlel, svého syna v minulosti navštěvoval sporadicky, asi jednou ročně. Syn navštívil stěžovatele pouze dvakrát, jejich kontakt je přerušen již asi 8 let, stěžovatelův syn vůbec neví, kde jeho otec žije a co dělá, a nemá na něho ani telefonický kontakt. Stěžovatel na svého syna nikdy finančně nepřispíval a ani se nepodílel na jeho výchově. Z těchto skutečností správní orgán prvního stupně dovodil, že stěžovatel se nemůže úspěšně dovolávat ochrany svého soukromého a rodinného života. Stěžovatel se sice v České republice legálně zdržoval delší dobu, avšak dopustil se zde čtyř trestných činů a sedmi přestupků, přičemž jednoho dokonce v době probíhajícího správního řízení. Stěžovatel rovněž neztratil vazby ke svému domovskému státu, kde žijí jeho rodiče, u nichž může v případě vycestování bydlet. Žalovaná závěry správního orgánu prvního stupně potvrdila a doplnila, že neoprávněný pobyt stěžovatele byl zjištěn při policejním zákroku vedeném s cílem zadržet osoby podezřelé z nedovolené výroby a nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Jednání stěžovatele tedy nelze považovat za jednorázové nesplnění formálních povinností ukládaných zákonem o pobytu cizinců, naopak je lze vnímat jako trvalé a skutečné ohrožení zájmů společnosti. Městský soud se se závěry správních orgánů ztotožnil.

[13] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 174a téhož zákona správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní

stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. V případech, v nichž jde o posouzení otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je dále třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v prvé řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak ESLP zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *Slivenko proti Lotyšsku,* rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32) neuznal ESLP existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „dostatečné míry závislosti“. Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868 - 869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

[14] Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45). V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, dostupný z http://nalus.usoud.cz).

[15] V souvislosti s výše nastíněným komplexním posuzováním zájmů jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu považuje Nejvyšší správní soud odůvodnění

správních orgánů v tomto směru (shrnuté v odst. [12] tohoto rozsudku) za zcela dostatečné a správné. Stěžovatel kromě tvrzení, že jeho rodina je pevně usídlena na území České republiky a nemůže jej do jeho vlasti následovat, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly vypovídat o jeho základních životních vazbách v České republice či o integraci do zdejší společnosti (jeho námitka, v níž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, poukazoval na okolnosti vzniku vztahu cizinců – rodinných příslušníků, je nesrozumitelná a ve vztahu k této věci nepřípadná, neboť citovaný rozsudek se zabýval účelovostí souhlasného prohlášení o určení otcovství, naproti tomu okolnosti vzniku vztahu stěžovatele s jeho rodinnými příslušníky jím nebyly v nyní posuzované věci zmiňovány, a tím ani nemohly být správními orgány hodnoceny). Sám stěžovatel ve správním řízení uvedl, že se v České republice stýká pouze se svým synem, žádné jiné příbuzné zde nemá, s matkou svého syna komunikuje pouze kvůli synovi, jinak se s ní nestýká. Stěžovatelův syn uvedl, že se svým otcem má přerušený kontakt asi od druhé třídy základní školy (tj. asi osm let), nezkoušel a ani necítí potřebu ho kontaktovat. Tyto skutečnosti přitom stěžovatel v soudním přezkumu napadeného rozhodnutí nijak nezpochybnil. Již jen z této prokázané absence stabilních rodinných (resp. soukromých) vztahů v České republice má Nejvyšší správní soud za to, že dopady správního vyhoštění stěžovatele na jeho soukromý a rodinný život v České republice budou minimální a výjimečné okolnosti činící vyhoštění stěžovatele nesouladným s čl. 8 Úmluvy tak nemohou být v projednávané věci naplněny. Za této situace je tak nadbytečné podrobně zkoumat intenzitu zájmu státu na vyhoštění stěžovatele a postačí jen ve stručnosti konstatovat, že stěžovatel na území České republiky závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, neboť zde spáchal čtyři trestné činy a sedm přestupků. Ke shodnému závěru dospěl po zhodnocení relevantních skutečností i městský soud a napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný nebo nezákonný, jak namítal stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto neprodleně po doplnění jejích důvodů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17). Další usnesení, jež by oddálilo následky napadeného rozhodnutí správního orgánu do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti (a s vydáním jeho rozsudku pak pozbylo účinnosti), by bylo nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 – 44, publ. pod č. 173/2004 Sb. NSS).

[17] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu